

Понякога, когато докосваме някого... с думите, с присъствието си, с енергията, която носим... дори не предполагаме колко дълбоко може да е това докосване. Моето напускане продължава да вълнува учениците... Продължавам да получавам трогателни признания като това на И. – ученичка от седми клас, на която съм преподавал само в пети клас:

„Господине...искам да ви кажа че НИКОГА няма да ви забравя и много ще ми липсват...НИКОГА няма да забравя как ви поздравявах от 10 метра като ви срещам в училище... НЯМА да забравя в 5-ти клас часовете с вас които бяха толкова забавни че дори се радвах когато имахме час с вас...НЯМА да забравя как си говорех с вас през междучасията. Също така искам да ви кажа че Вие бяхте един от малкото учители в това училище които наистина уважавам...дори бих казала ЕДИНСТВЕНИЯ ! НИКОГА няма да ви забравя ! Обичам ви ! За мен вие винаги ще останете най-добрия учител... и докато писах всичко това просто не се сдържах да не се разплача...”

Тези думи ми дават повод да изясня мотивите си да взема това решение за прекратяване на работата си като учител. След четвърт век учителстване имам поглед върху развитието на образователната система. С горчивина мога да призная, че училището не е вече това, което беше, нито пък това, което трябва да бъде. След въвеждане на делегираните бюджети образователната система започна да деградира. Всяко училище започна да се бори за ученици – колкото повече ученици, толкова повече пари влизат към бюджета на училището... Разбира се, има паралелки, има работа за учителите... Дотук добре, но ако целият този процес беше съпроводен с повишаване качеството на обучение. Да, ама не! Всъщност се получи обратното – политиката, която гласно или негласно започнаха да налагат директорите на училища от страх да не си загубим учениците, беше да се отнасяме много внимателно с тях, да ги галим с перце, да не сме много строги и взискателни както по отношение на дисциплината, така и по отношение на оценяването. В резултат на всичко това учениците усетиха как стоят нещата и започнаха да живеят с чувството за безнаказаност, защото знаят, че общо-взето каквото и провинение да направят, ще им бъде простено и няма да има кой знае какви последствия. Примерно – можеш да се изпикаеш в шише за минерална вода, да му пробиеш дупка, а след това с него да пръскаш съучениците си. Е, да – получаваш наказание „забележка”, ама какво ти пука. Или пък да напсуваш на воля в час учителя и само да привикат баща ти... Няма наказание – не е и необходимо, защото... защо трябва да уважаваме учителите... та те да не би да са хора? Или гониш ученика заради лоша дисциплина от час и му пишеш отсъствие (имаме това право), но какво се случва – той, вместо да стои в коридора пред вратата, излиза отвън на двора и със снежни топки започва да цели прозорците на класната стая. Има и други

варианти: да започне да чука по вратата или да я отваря... или да се опита да влезе пълзешком в стаята... или пък да се вмъкне в нея през прозореца, ако стаята е на първия етаж. Изобщо... голяма веселия. Е, за сметка на учебния процес е, но пък той не е толкова важен. На всичко отгоре класната (за да си няма проблеми с директора и за да не останем без ученици) извинява отсъствието на изгонения ученик. А на него му поникват криле за нови щуротии. И голяма част от другите като виждат, че може така, започват и те да си позволяват подобно поведение. Това превръща живота на учителите в ад. Говоря най-вече за класовете между пети и седми, когато и поради хормоналната атака учениците стават изключително трудни за овладяване. Затова много от колегите са с високо кръвно и на успокоителни. Обаче се примиряват, защото не виждат друг изход, друга възможност. А и все пак получават някакви пари... колкото и унизителна да е учителската заплата. В крайна сметка по-добре е да получаваш нещо, отколкото нищо. Та дотам я докарахме в българското училище – да учим учениците, че има правила, но... правила, които не би трябвало да се зачитат. А правила, които не се зачитат, все едно не съществуват! И след това, се питам, на какво основание ще изискваме от нашите питомци, като пораснат, да спазват законите на страната или правилата за пътното движение? И ще се чудим защо има катастрофи по пътищата или в социалния живот! От година на година нещата в училище се влошават. Условието за работа на учителите стават все по-трудни, а изискванията към учителите все по-големи. Учителската професия се превръща във все по-непривлекателна, непрестижна, нездравословна... дори в известен смисъл самоубийствена. За да бъдеш при тези условия учител в българското училище, трябва да си или садист, или мазохист... или просто да ти липсва смелост да напуснеш системата и да потърсиш нещо друго, където ще можеш да разгърнеш своя потенциал. Въпрос на себеуважение е. А всяка една държава, всяка една власт трябва да се научи да уважава своите учители, а не да ги довежда до просешка тояга... не да ги оставя унизени и беззащитни да търпят изстъпленията на ученици и родители.

Поради тези причини заявих твърдо пред училищното ръководство, че обичам учителската професия, защото съм учител по призвание, но... при тази условия не съм съгласен да продължавам да работя като учител. Последните няколко години, в които се занимавам и с духовни регресии, ми беше изключително трудно... изключително натоварващо да съчетавам двете неща. На практика оставах без почивни дни, защото в събота и неделя, както и през ваканциите, гледах да се посветя на другото си призвание – да бъда водещ на индивидуални регресии. Затова трябваше да взема решение... трябваше да избирам: или да продължа да бъда учител, но да зарежа регресиите, или обратно – да се посветя изцяло на регресиите. Не съм се колебал в избора си, защото за разлика от учителството, където определено чувствам неудовлетворение, тъй като до голяма степен е преливане от пусто в празно, то при воденето на регресии изпитвам истинско удовлетворение, защото всекидневно ставам свидетел как хората си тръгват след срещата с мен с озарени очи, изпълнени с любов и благодарност. А от това няма

по-голяма награда. И за това си струва човек да посвети всичките си усилия на нещо, което е съзвучно със собствената му същност, умее да го прави добре и се чувства полезен за хората.

**Благодаря на всички мои колеги-учители и ученици – настоящи и бивши, които успяха да ме оценят като човек и професионалист и ме дариха с любовта си!
Прегръщам ви!**